

ALLES IS VOORTDUREND GEBLEVEN

een cyclus van 25 gedichten met samples uit
"Verzamelde gedichten 1973-1986" van Gery Florizoone

Roger Nupie

GERY FLORIZOONE (1923-1986)

Gery, zoon van Georges Florizoone en Irma Devloo, werd geboren in Adinkerke. Hij volgde er lagere school en na de middelbare school in Veurne vertrok hij naar het seminarie waar hij op 31 mei 1947 tot priester gewijd werd. Van 1947 tot 1957 was hij leraar in het Vrij Technisch Instituut te Veurne. Daarna werd hij pastoor in diverse parochies.

Tussen 1975 en 1980 gaf hij enkele poëziebundels uit in eigen beheer. Hij werd aangezien als een religieus natuurdichter. Zijn poëzie gaat veel over natuurervaringen die teruggaan tot zijn jeugd en over zijn geboortedorp waar hij een sterke binding mee had.

In 1986 ontving hij de Yangprijs voor zijn dichtbundel Jona.

Hij stierf op 25 juni 1986 in een vliegtuigongeluk.

1

Dieren in de wei, droefheid in hun ogen.
Knotwilgen rondom die de herfst
van weemoed bevrijden.
Al is het licht verspild, herinneren
we te laat de gelofte van stilte,
ziehier: in deze schaarste,
deze omhaal van zwijgen,
reikt het water alsnog
woorden van geluk aan.

2

Al is de stilte in zijn kinderoog
nu voor eeuwig, zien wij
hem voorbijkomen:
een witte vlinder
ritselend achter de bomen.
Zijn vader tilde hem ooit
in het geluk van een merelnest.
Wat nog jaren blijft spreken,
want heimwee is voortvluchtig.

3

Wie de droefheid
van het hooi kent,
de warmte van elk weefsel,
de binnenstem van zachte regen,
weet hoe genaakbaar dit uur is
in dit vijfde seizoen,
hoe roerloos de tijd,
hoe raadselachtig
de dageraad.

4

Kwetsend licht drijft aan
vanuit het dreigend riet.
Geen kleiner woord in
dit lichthuis dan oneindigheid.
De stilte moet lijden: geluid
is een vogel op te grote vleugels.
Hier bidt het riet en denkt de reiger.
Bomen houden stand:
in de grond is er een god.

5

Moeder roept de avond binnen.
Bij het afscheid in het avondhuis
dat de stilte verwoordt
liggen we aan de oorschelpen
van de nacht, gaan de dromen slapen.
Zij vergeet het traag verdriet,
luistert het licht op,
spreekt het blijwoord leven.
Morgen is voor later.

6

Door de boomgaard het lam
& het licht dragen
in een nieuwbakken wereld,
zwaar de voet van klei.
Het heimwee van koren
aan de grond gebonden,
zachte gensters van verdriet.
In de nevel der stilte het wonder
van dagelijks het brood.

7

Droom een handvol water
dat traag in diepe gronden bloeit.
Draag het zwijgen naar de vijver,
voer de vissen geluidloos.
Kleedt de stilte met een veer,
schep bomen
uit je beelden,
wijd de sterren
in het niemandsland.

8

De woorden gaan als kringend licht
liggen in het meeslepend zomerkoren.
Dit zijn de laatste als de avond
ons het zwijgen oplegt:
windroos, wolk, waterwild, wilg.
Wij buigen nauw het zwijgen om,
woordeloos wordt het spreken.
Hoor hoe de stilte ons verbindt,
wij, als dromers in licht vergaan.

9

De avond niet langer rood
van schaamte, maar van
aarde & bloed.
Nu blijft gij op mij wachten
wetend dat ik kom,
vader en moeder,
tot wie ik langzaam nader
als hun laatste beider ik.
Nu blijf ik staan & wachten.

10

Gesluierd loopt het licht,
dat met de stille winters komt,
wegen die hun weg verliezen
in weiden waar uit aarden kruiken
het teder woord water breekt.
Als hoornvee de avond
binnenroept, legt hier
& daar zaad
zijn nacht & slaapt.

11

We wijken voor wit water,
kunnen niet lang in de stilte staan,
dragen geluiden naar de einder,
houden alsnog de stemvork
van het zwijgen te vriend.
Hier is het verdriet verbloemd,
de vrede vondeling.
Hoe vluchtig het woord
in dit bijbels overnachten.

12

Wie in zijn droomgaard
als in het groeien van stilte huist,
ruim de tijd neemt voor
het zwijgen, de woorden halveert.
Voor wie het binnenskamers
samenspreken nooit woorden had.
In dit kiemkrachtig zwijgen
zijn we haast nooit
buiten elkaar geweest.

13

Na deze dagen met niets
dan sneeuw om het lijf,
het winterwandelen
van een trage haas,
wordt haar tuin weer seizoen.
Haar huis wordt nieuw & zingt.
Zij ontdooit de hardgeworden woorden,
uit alle hoeken haalt zij vreugd.
Alles is voortdurend gebleven.

14

In de nacht die langs de maan
verzeilde, bij het water
waar we niet over konden,
vonden wij voor zwijgen
woorden uit.
Toen voer Hij voorbij,
schreef in het zand,
leerde ons op water
wandelen.

15

Niets om op te noemen,
tenzij de schim aan de einder
wachtend op wat voorbij is,
zijn woorden tot op de draad versleten.
Als een laatste herder in het duister,
tastend naar het beloofde land:
van water de droefenis,
de onaanraakbare klaarte.
Soms een wonderbare visvangst.

16

Op deze verzwegen avond,
doorheen de mazen
van de stilte, schrijft de dichter
met de stilste hand
zachte woorden,
haalt hij zijn laatste licht
uit de lucht.
En wij, als bomen:
wij staan & zwijgen.

17

Zij schikt voor ons de kamer
stiller dan voorheen,
haar adem in & uit.
Luister naar haar laatste zeer:
elk seizoen is als eens gebleven
& het kind zal nooit
een landschap vermoeden.
Deze dagen zijn te traag
& de nacht is een roofdier.

18

Moeder bereidt spaarzaam
de avond voor, spreidt de mantel van
het licht, weert elk nutteloos gebaar.
Herinnert zich de kleine tederheden
die de dag verstilden, de dagdroom
waarin heimwee staat.
Ze graaft de jaren af, spreekt
gedempt & omzichtig: de scheiding
tussen ons had stille namen.

19

Hoe klein is de avond
zonder vader, zonder moeder.
Een kind, ooit tussen
wolken & weiden,
met grote ogen
op zoek naar zichzelf,
ontvreemd, oningewijd,
lichtlopend
in het licht.

20

Bij het langzaam water
der herinnering,
waar veel vogels overvlogen,
luisterend naar
het zuinige woord,
staat het sterven nader,
vraagt om levend water
zoals nieuwe aarde om
eenzaamheid van zaden.

21

Trouw gebleven zoals
bomen aan hun stam,
verder niets dan zoeken
naar een woord.
Ontleed het niet, het is
verbogen met de dagen.
Wees traag, als
het wachten
van water.

22

Hij kent het wit van de wind
die zijn stem haalt uit bomen,
het wachten van water
dat verbeelding heeft
in de wolken,
het dragen van de stilte,
het bergen van het licht,
het uur dat het stille woord komt,
natuurlijk als adem.

23

Hoe vaak hij
in de verte staarde
& bij deze trage weg
terug naar binnen
niets dan stilte zag
& vergeten woorden
liggend in de donkerte
van het bos, wachtend
op een vogel.

24

Voorbij het felste licht,
het oog gesloten,
niemand die het ziet.
Aarde erover & schade
om het kind van tevoren
dat met stilte om u ging
om zijn ochtend te tekenen
maar geen dieren vond
onaangeroerd in diepe weiden.

We stonden de stilte
in de weg toen we
de nacht vermoedden
die langs donkere
hoeken uiteenging.
De waters gingen
traagzaam
de wegen
van de weemoed.